

Първият Хан

Степният вѣтъръ развѣваше дългитѣ косми на конската опашка, издигната високо надъ ханската шатра.

Отъ шатрата излѣзе едъръ мжжъ, облѣченъ въ военни доспѣхи. Желѣзниятъ му шлемъ пламна на слънцето. Златното перо, забодено отгоре на острия край на шлема, затрепера като птичи крило. Воинътъ издигна глава, и желѣзното покривало издрѣнка върху ситнитѣ плочи на ризницата. Обгледа въ далечината шатритѣ, около които се навъртаха мже, жени и деца. Безъ да снеме погледъ, заповѣда на войника, застаналъ като закованъ до входа на палатката:

— Веднага повикай великитѣ боили! Кажимъ, че ги каня на важенъ държавенъ съветъ!

Войникътъ изчезна бързо между шатритѣ.

Ханътъ се прибра въ шатрата. Следъ малко поканенитѣ боили

запристигаха въ ханската шатра. Покланяха се съ ржѣе на гърдитѣ на великия ханъ и мълчаливо заемаха отреденитѣ имъ мѣста.

Когато шестѣ велики боили се наредиха въ полукръгъ около дветѣ страни на ханския столъ, великиятъ ханъ Исперихъ издигна ржка въ знакъ, че съветътъ започва, и заговори отсѣчено и твърдо:

— Велики боили, свикахъ ви за много важна работа. Откакъ напуснахме Хиппийската планина, преследвани отъ хазаритѣ, ние нѣмаме миръ и спокойствие. Колко пжтъ изминахме отъ северъ до тукъ, колко мѣста промѣнихме и никжде не можа да се намѣри за моята орда добро, хубаво и плодородно убѣжище. Когато мислѣхъ, че тукъ ще бжде добре за моя народъ, наново враговетѣ почнаха да ни преследватъ.

При последнитѣ думи великитѣ боили стреснато се погледнаха